

РЕШЕНИЕ

№ 864

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-23, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даяна К. Топалова

при участието на секретаря Димитринка Анг. Иванова
като разгледа докладваното от Даяна К. Топалова Търговско дело №
20221100901640 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл.266, ал.1 ЗЗД, вр. чл.286 от ТЗ и с правно основание чл.92 ал.1 от ЗЗД.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че на 18.09.2020 г. сключил с ответника Договор за изпълнение на строително – монтажни работи, по силата на който се задължил да извърши СМР по вид, обем и технически параметри/ спецификации, съгласно Приложение № 1, към договора, с място на изпълнение – гр. София, Съдебна палата, ет.4, при възнаграждение в размер 204 247.42 лв. без ДДС, платимо на отделни вноски. Съгласно чл.13, ал.1 от договора първата вноска, в размер на 30 % от цената, се дължи авансово, втората и третата, в размер на 30 %, съответно 35 % от цената, представляват междинни плащания, а последната е окончателно плащане, съобразно количеството реално извършени СМР, по посочените в количествено – стойностната сметка единични цени. Твърди, че извършил уговорената работа, за което, на 08.12.2021 г., с ответника съставили протокол № 1, в който е установено, че уговорените СМР са извършени и подлежат на заплащане, и с който ответникът приел окончателната работа на стойност 90 335.35 лв. с ДДС. Поискано е с покана, връчена на представител на ответника на 09.03.2022 г., плащане на възнаграждението, но ответникът не изпълнил задължението си, поради което дължи, уговорената в чл.20, ал.2 от договора, неустойка в размер на 0.2 % от цената по договора, но не повече от 20 %, която с оглед 8 – месечния период на забава е в максимален размер от 40 849.48 лв., която претендира в пълен размер, съгласно допуснатото изменение на иска чрез увеличаване на неговия размер в съдебно заседание на 25.05.2023 г.

С отговора на исковата молба, ответникът признава факта на сключен с ищеца договор, със съдържанието, посочено в исковата молба. Оспорва факта, че ищецът е

изпълнил СМР-та по вид и стойност, описани в представения протокол от 08.12.2021 г., като твърди, че част от тази работа, на стойност 90 363.89 лв. с ДДС, е извършил сам. Оспорва, с протокола от 08.12.2021 г., работата да е приета, с твърдения, че този протокол не е подписан от законния му представител, който съгласно чл.10, ал.5 от договора, следва да подписва протоколите, а отделно от това този протокол не установявал кой е извършил работата. На следващо място твърди, че липсва и акт 15, който съгласно чл.10, ал. 2 от договора е предпоставка за заплащане на възнаграждението, както и фактура, какъвто характер проформа фактурата няма, поради което изискуемостта на това задължение не е настъпила. Предвид изложеното твърди, че с извършените три плащания, на сума в общ размер 126 967.96 лв. без ДДС, както следва: 61 274.23 лв. аванс по фактура от 23.10.2020 г.; 61 274.23 лв. по фактура от 09.03.2021 г. и 4 419.50 лв., по фактура от 14.04.2021 г., е изпълнил задължението си за заплащане на възнаграждението по процесния договор. Оспорва иска за неустойка при възраженията, изложени по – горе за неизискуемост на задължението за плащане на окончателно възнаграждение.

Отделно от това, твърди, че съгласно чл.3 от договора ищецът е следвало да изпълни работата до 05.04.2021 г., който срок не е спазен от него, поради което е изпаднал в забава, която е с продължителност най – малко 8 месеца, ако се приеме, че датата на приемане на работата е 08.12.2021 г., и 17 месеца, ако се приеме за начална дата 05.04.2021 г., поради което съгласно чл.20, ал.1 от договора, ищецът дължи неустойка, в размер на 20 % от общата цена на договора, а именно 40 849.48 лв. без ДДС, както и съгласно чл.15, ал.4 от договора дължи да върне получения аванс, в размер 61 274, 23 лв. без ДДС, с които вземания иска да бъдат прихванати съдебно предявените от ищеца вземания за главница и неустойка, в случай, че бъде установено, че са възникнали.

В допълнителната искова молба ищецът твърди, че лицето Т.С., подписало протокола от 08.12.2021 г., е упълномощено от ответника да подписва документация по целия проект, изпълнявайки ръководна дейност по обществената поръчка, за която ответникът е избран като изпълнител. Твърди, че в електронна кореспонденция ответникът не е възразил, че работата не е извършена или приета, както и че не е виждал процесния протокол. Оспорва ответникът сам да е извършил част от работата, с твърдения, че не е сертифициран партньор на системите, които е следвало да се изпълнят и няма квалифицирани служители, а представеният протокол е съставен за целите на процеса. Сочи, че видно от електронна кореспонденция страните са се съгласили да се извърши плащане след издаване на проформа фактура, но независимо от това е издадена и фактура на 01.07.2022 г., която е изпратена на ответника по електронна поща. Твърди, че акт 15 следва да се състави между възложителя и изпълнителя по обществената поръчка, а ако не е съставен ищецът не може да търпи неблагоприятни последици. Работата сочи, е извършена към 30.05.2021 г., видно от посоченото в протокола, а забавата е резултат от забава на предходни участници в изпълнението на СМР, доколкото възложеното на ищеца е част от една обща поръчка, а дори и да има забава то тя е само месец и половина. Поради изпълнение на задълженията не дължи връщане на аванса.

В отговора на допълнителната искова молба ответникът твърди, че протоколът не му е изпращан по електронна поща преди процеса, поради което е оспорил представителната власт на Т. С. в първия възможен момент, тъй като това лице е външен консултант и макар да е бил на обекта, не разполага с представителна власт да подписва протоколи. Поддържа възразенията за прихващане, развивайки аргументите за настъпване на елементите от фактическия състав на погасителния способ.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възразенията на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:

Относно иска с правно основание чл.266, ал.1 ЗЗД, вр. чл.286 от ТЗ.

За основателност на предявения иск в доказателствена тежест на ищеца е да установи по делото пълно и главно сключен с ответника договор, с посоченото в исковата молба съдържание, извършване на уговорената в договора работа, годна за уговореното или обикновено употребление, и приемане на работата от ответника.

По делото е безспорен, поради което и съдът го приема за установен, фактът на сключен между страните договор, с характеристиката на изработка, по силата на който, по възлагане от ответника, ищецът се е съгласил да извърши, подробно описани по вид, количество, стойност и технически параметри, в приложение № 1, неразделна част от договора, строително – монтажни работи, на обект, представляващ четвърти етаж от Съдебната палата в гр. София, а ответникът се е задължил да му заплати възнаграждение в максимален размер до 204 247.42 лв. без ДДС. Уговорката без ДДС има за цел единствено да уточни, че данъкът не е включен във възнаграждението, а се дължи допълнително, с оглед презумпцията на чл.67, ал.2 от ЗДДС. С клаузата на чл.15, ал.2 от договора е уговорено възнаграждението да се изплати на четири вноски, както следва: първата вноска, в размер на 30 % от размера на възнаграждението, дължима авансово; втората, в размер на 30 % от възнаграждението, дължима при доставка на оборудването; третата вноска, в размер на 35 %, дължима при пускане на системите и след удостоверяване точното изпълнение и количество на изпълнената работа, чрез протокол по чл.10, ал. 2, и окончателно плащане, съобразно количеството на реално извършените СМР по посочените в количествено – стойностната сметка единични цени, след представянето на фактура, подписване на акт 15 и удостоверяване точното изпълнение и количеството на изпълнената работа чрез протокол по чл.10, ал.2 от договора.

Безспорни по делото са и фактите, че авансовото и двете междинни плащания са извършени чрез плащане от ответника на сума в общ размер 126 967.96 лв. без ДДС

Спорен по делото е въпросът за възникване на задължение за окончателно плащане, респективно изпълнение от ищеца на СМР на претендираната стойност, приети от ответника.

Приемането на работата, по смисъла на чл.264, ал.1 от ЗЗД, като фактически състав

включва фактическо получаване на изработения резултат и признание на поръчващия, че този резултат съответства по вид, количество и качество на възложеното с договора.

Съгласно посочената разпоредба поръчващият има задължение да приеме извършената, съгласно договора работа. По смисъла на същата разпоредба приемане е налице както, когато възложителят е направил изрично волеизявление, че счита изработеното съобразено с договора, така и когато това одобрение е изразено с конклюдентни действия.

За установяване на факта на извършване и приемане на работата по делото е представен протокол № 1 (образец 19) от 08.12.2021 г., в който е посочено, че подписаните представители за възложителя „П. Г.“ ЕООД, Т.С. и за изпълнителя „И.С.“ ООД, Н.Ц. установяват, че към 30.05.2021 г. са извършени и подлежат на заплащане въз основа на протокола, описаните по вид, количество и единична цена СМР на стойност 90 335.35 лв. с ДДС. От събраните по делото гласни доказателства, чрез разпит на свидетелите Ц., В. и Ц., се установява, че лицето Т.С., което е приел работата за ответника, е отговорял за всичко на обекта, включително и е бил натоварен със задължението да приема работата (така свидетелят В., служител в администрацията на Главна прокуратура, възложител по основния договор). От горното може да се направи обоснован извод, че това лице е имало качеството на упълномощено от ответното дружество, но дори да не се сподели тази теза изводът, че работата е приета следва от необорената презумпция на чл.301 ТЗ, приложима, относно това действие (в този смисъл Решение № 118 от 5.07.2011 г. на ВКС по т. д. № 491/2010 г., II т. о., ТК). В тази връзка следва да се посочи, че протоколът за приемане на работата от 08.12.2021 г. е посочен в проекта за споразумение, изпратен от представител на ответника на 16.02.2022 г. (л.106-107 от делото), както и в нотариалната покана и приложената към нея проформа фактура, връчени на ответника на 09.03.2022 г., поради което последният е узнал за приетото от това лице изпълнение, но по делото не са ангажирани доказателства, че се е противопоставил на извършеното от това лице действие веднага след узнаването.

Отделно от това, от писмо на възложителя по основния договор № 48/01.06.2020 г., сключен по реда на ЗОП от 03.04.2023 г., който страните изпълняват като изпълнител и подизпълнител, в частта, относно процесните СМР, както и от Приложение № 15 Образец 15 от 24.04.2021 г., се установява, че всички СМР, сред които и процесните са изпълнени и приети от възложителя. След като тези работи, по количества и отделни позиции са изпълнени и са отчетени към възложителя следва да се приеме, че същите са приети от ответника.

За възникване на задължението за плащане на окончателното възнаграждение страните са уговорили представяне на фактура, подписване на Акт 15 и удостоверяване на изпълнението, чрез протокол по чл.10, ал.2 от договора. Установеният от закона момент на настъпване на изискуемост на задължението за плащане на възнаграждението, е този на приемане на работата. Именно в посочения смисъл следва да се тълкува и уговорката на страните, обективизирана в чл.15, ал.2 от договора. За настъпване на изискуемостта на

задължението за окончателно плащане, съгласно уговорката на страните, следва отделните видове строителни работи, подробно описани в Приложение № 1 от договора, да са завършени до степен, позволяваща приемане на сградата с Акт образец 15, както и работата да е приета от възложителя, което да е установено с подписан от страните протокол. В тази връзка следва да се посочи, че клаузата, изискваща подписване на Акт 15 следва да се тълкува корективно, в смисъл от значение за възникване на задължението за плащане на възнаграждението, да е изпълнението на задължението за фактическо завършване на строителството до степен, позволяваща приемане на сградата с Акт образец 15, а не и издаването и подписване на акта, доколкото последното е последица от административна процедура, която е извън контрола на изпълнителя, който е достатъчно да е предал годен за това удостоверяване обект. Уговорката за издаване на фактура следва да се тълкува във връзка с изпълнението на данъчното задължение на доставчика да състави такава, тъй като изпълнението по процесния договор е облагаема доставка по смисъла на ЗДДС и данъчното събитие възниква на датата, на която работата (услугата) е извършена (чл.25, ал.2 ЗДДС), но неиздаването ѝ не пречи на настъпване на изискуемостта на задължението – арг. и от чл.303а от ТЗ. Данъкът е за сметка на възложителя, поради което доставчикът на услугата (изпълнителят) е длъжен да го начисли и събере чрез включване в цената и издаване на данъчна фактура не по – късно от 5 дни от датата на възникване на данъчното събитие (чл.113, ал.4 ЗДДС). Неизпълнението на задължението на доставчика да издаде данъчна фактура, изобщо или в определения от закона срок, няма за последица недължимост на данъка, който по арг. от чл.86, ал.2 ЗДДС, в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон се дължи за данъчния период, през който е станал изискуем. Следователно, неиздаването на данъчната фактура няма отношение към изискуемостта на ДДС, а влече административно – наказателна отговорност за доставчика (чл.182 ЗДДС) и преклудирание на правото на получателя на доставката да приспадне данъчен кредит (начисления данък за услугата). Получателят на услугата дължи данъка за данъчния период, през който е станал изискуем (получаване на услугата), но доколкото за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, съгласно чл.71, ал.1 от ЗДДС, следва да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл.114 ЗДДС, неиздаването на такъв би могло да има за последица преклудирание на правото на получателя на доставката на данъчен кредит, в преклузивния срок по чл.72 от ЗДДС.

От изложеното следва, че задължението на ответника да заплати окончателно възнаграждение по договора за изработка възниква (става изискуемо) от момента на приемане на работата, със степен на завършеност, годна за приемане на сградата с Акт 15, включително и за дължимия ДДС върху това възнаграждение.

По делото, както беше посочено по – горе, се установи приемане на работата с протокол – образец 19, подписан от страните на 08.12.2021 г., извършена в степен на завършеност, годна за приемане на сградата с Акт 15, което се установява от издадения такъв на 24.04.2021 г. (л.252-299 от делото). Представена е и данъчна фактура № 0000112837/01.07.2022 г., издадена от ищеца, с която към възнаграждението е начислен

дължимият ДДС, в размер 15 055.89 лв., изпратена на ответника по електронна поща на 04.07.2022 г. (л.114-117 от делото).

Предвид всичко гореизложено може да се направи извод, че за ответника е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение, в претендирания размер с ДДС.

Относно иска с правно основание чл.92, ал.1 от ЗЗД:

Съдебно предявеното право ищецът извежда при твърдения, че е кредитор на вземане за неустойка, уговорена при забавено изпълнение на задължението на ответника да заплати, уговореното в чл.15, ал.2 от договора, окончателно възнаграждение, поради което основателността на иска при посочената квалификация е обусловена от установяване на валидна клауза за неустойка, част от допълнителното съдържание на договора за строителство, и вида неизпълнение на договорното задължение.

С клаузата на чл.20, ал.2 от договора страните са уговорили при забава в плащането на възнаграждението по чл.13, задължение на възложителя да заплати неустойка в размер на 0,2 % от общата цена на договора, за всеки просрочен ден, но не повече от 20 % от същата сума общо.

По делото е безспорно, че клауза за мораторна неустойка със съдържанието, посочено по – горе, е част от сключения между страните договор.

На първо място, съдът намира, че клауза, с посоченото съдържание, следва да бъде тълкувана, относно действителната воля на страните, вложена в нея, касаеща размера върху който е уговорено начисляването на процента неустойка на ден, съответно уговорения пределен размер от 20 %. В клаузата е посочено, че това е общата цена на договора, но тази уговорка съдът намира, че следва да се тълкува, във връзка с уговорката в чл.13 и чл.15 от договора. С клаузата на чл.13 от договора е уговорен пределен, а не окончателен размер на възнаграждението, а с клаузата на чл.15, ал.2 са уговорени отделни етапи на заплащане на това възнаграждение, с оглед различните етапи на изпълнение, както и последно окончателно (изравнително) плащане, при което след установяване на реално извършените СМР и приспадане на платените вече суми (чл.15, ал.3) се дължи последното изравнително плащане, представляващо формираната разлика до пределно уговорения размер. Всичко изложено сочи на единствения обоснован и логичен извод, че действителната воля на страните, вложена в уговорката на чл.20, ал.2, е размерът на неустойката да се изчислява върху общия размер на дължимото за съответния етап възнаграждение, а ако не е извършено плащане изобщо върху размера на определеното окончателно плащане, по смисъла на чл.15, ал.2, посл. абз. Различно тълкуване би означавало да се допусне ангажиране на отговорност на длъжника за заплащане на неустойка върху прогнозно уговорено възнаграждение, без да се държи сметка за това реално възникнало ли е задължение и в какъв размер, респективно независимо от вида на неизпълнението (пълно или частично), което от друга страна би поставило въпроса за действителността на неустоечна клауза в посочения смисъл. Така, с оглед даденото по – горе тълкуване на клаузата, както и предвид това, че по – горе беше

установено, че за ответника е възникнало задължение за плащане на окончателно възнаграждение в размер 90 335.35 лв. с ДДС, именно това е и размерът, върху който следва да се изчисли уговорената неустойка, съответно нейния пределен размер от 20 %, в случай, че с оглед продължителността на забавата, същият е достигнат.

Възражението на ответника, относно този иск, касае настъпването на изискуемостта на задължението за заплащане на възнаграждението, пряко относимо към отговора за началния момент на забавата. На този въпрос, по – горе, беше даден подробен отговор като съдът прие, че задължението за заплащане на възнаграждението е станало изискуемо в деня на приемане на работата с протокол – образец 19 на 08.12.2021 г.

В договора не е уговорен падеж на задължението, а разпоредбата на чл.266, ал.1 ЗЗД урежда предпоставките, при осъществяване на които възниква задължението за плащане на възнаграждение за извършената работа, но не определя срок за изпълнение. Следователно, задължението възниква като безсрочно и по правилото на чл.84, ал.2 ЗЗД длъжникът изпада в забава след покана. Издадената от ищеца проформа фактура от 21.01.2022 г. с посочен размер на задължението за заплащане на възнаграждението с включен ДДС има характер на покана, независимо, че не е данъчен документ, тъй като това не се отразява на материално – правните последици на поканата, а има единствено посочените по – горе неблагоприятни последици, свързани с данъчното законодателство. Фактурата, заедно с нарочна нотариална покана, е връчена на ответника на 09.03.2022 г. В поканата е определен срок за плащане 10 календарни дни от получаването ѝ. Последният ден от срока е неприсъствен (19.03.2022 г. – събота), поради което, по правилото на чл.72, ал.2 ЗЗД, срокът изтича в първия присъствен ден на 21.03.2022 г. и ответникът е изпаднал в забава на 22.03.2022 г.

По делото не се твърди, респективно доказва задължението да е погасено, поради което следва да се приеме, че забавата е продължила и до датата на подаване на исковата молба – 01.09.2022 г. За този период 22.03.2022 г. – 01.09.2022 г. забавата, съгласно заключението на допълнителната съдебно – счетоводна експертиза (отговор на задача 1.1.1) е с продължителност 164 дни и доколкото приложеният процент на неустойката е 32,80 % същата е дължима в пределния договорен размер 20 % от 90 335.35 лв. или неустоечното задължение е в размер на 18 067.07 лв.

Относно възраженията за прихващане.

Ответникът релевира възражения за прихващане с две вземания. Вземане за мораторна неустойка, в размер 40 849.48 лв., по чл.20, ал.1 от договора за забава изпълнението на работата в уговорения срок, и вземане за връщане на заплатен аванс в размер 61 274,23 лв., съгласно уговорката на чл.15, ал.4 от договора.

Относно вземането за мораторна неустойка безспорно по делото между страните е, че клауза със съдържанието на чл.20, ал.1 е част от допълнителното съдържание на сключения договор. Съгласно тази уговорка, при забава за завършване и предаване на работата по договора изпълнителят дължи неустойка в размер на 0.2 процента от общата цена на

договора, за всеки просрочен ден, но не повече от 20 процента от същата сума общо. Съгласно чл.3, ал.1 от договора срокът за изпълнение е съгласно строителния график на обекта, но не по – късно от 05.04.2021 г. От представения по делото Акт за установяване състоянието на строежа при спиране на строителството Приложение № 10 Образец 10 се установява, че поради необходимост от изработка на нови проектни решения, свързани с поискана от възложителя наложителна промяна в разпределението на 4 етаж на Съдебната палата, бул. “Витоша“ № 2 и процедури по съгласуване на измененията, както и представянето им на изпълнителя за реализация на предвидените СМР се спира изпълнението на строежа на 23.12.2020 г. От Акт за установяване състоянието на строежа и СМР при продължаване на строителството Приложение № 11 Образец 11 се установява, че строителството е продължило от 13.02.2021 г. Спирането на строителството е по причина на необходимост от изменения в инвестиционния проект по части „Архитектура“, „Електро“, „ВиК“ и „ОВК“, извън обхвата на задълженията на ищеца по чл.260 ЗЗД, поради което, с продължителността на този срок от 52 дни, следва следва да се продължи и уговорения от страните, в чл.3, ал. 1 от договора срок, съгласно и изричната уговорка на чл.3, ал.4. От приетия по делото Констативен акт за установяване годността за приемане на строежа Приложение № 15 Образец 15 (л.252 от делото) се установява, че към 24.04.2021 г., датата на издаване на акта, са изпълнени видеонаблюдение, система против проникване и пожароизвестяване, предмет на процесния договор. От горното, може обосновано да се приеме, че работата е изпълнена към 24.04.2021 г. и с оглед продължения първоначално уговорен срок с 52 дни, към 24.04.2021 г. ищецът не е бил в забава за изпълнението на работата, поради което вземане за неустойка не е възникнало, съответно възражението за прихващане с това вземане е неоснователно.

Второто вземане, с което се иска да бъде извършено съдебно прихващане, е за връщане на аванс, съгласно чл.15, ал.4 от договора. С тази клауза е уговорено задължение на изпълнителя да върне аванса при неизпълнение на задълженията по договора. От изложеното по – горе се установи, че договорът е изпълнен, поради което вземане на посоченото основание не е възникнало и възражението основано на него също е неоснователно.

Предвид всичко гореизложено, искът за заплащане на възнаграждение в размер 90 335.35 лв. е основателен за пълния предявен размер, а искът за неустойка за забава е основателен за сумата 18 067.07 лв. и следва да бъде отхвърлен до пълния предявен размер от 40 849.48 лв.

По разностите.

При този изход на спора на ищеца следва да се присъдят разноски, съразмерно на уважената част от исковете, в размер 12 521.76 лв., за държавни такси, адвокатско възнаграждение и възнаграждение на вещо лице.

На основание чл.78, ал.3 ГПК на ответника следва да се присъдят разноски за

производството, съразмерно на отхвърлената част от исковете, в размер на 1580.37 лв., за адвокатско възнаграждение и възнаграждение на вещо лице. Размерът на уговореното от ответника адвокатско възнаграждение е под установения в чл.7, ал.2, т.5 от НМРАВ минимум, поради което възражението на ищеца за намаляването му е неоснователно.

При тези мотиви Софийски градски съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА „П. Г.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. София, район ***** да заплати на „И.С.” ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление - с. Лозен, ул. “***** на основание чл.266 от ЗЗД, вр. чл. 286 от ТЗ сумата 90 335.35 лв., представляваща възнаграждение по Договор за изпълнение на строително – монтажни работи, сключен на 18.09.2020 г. и протокол образец 19 от 08.12.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исквата молба, на 02.09.2022 г., до окончателното плащане и на основание чл.92, ал.1 от ЗЗД сумата 18 067.07 лв. – мораторна неустойка по чл.20, ал.2 от договора за периода 22.03.2022 г. – 01.09.2022 г. като отхвърля иска за сумата над 18 067.07 лв. до пълния предявен размер от 40 849.48 лв.**

ОСЪЖДА „П. Г.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление – гр. София, район ***** да заплати на „И.С.” ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление - с. Лозен, ул. “***** на основание чл.78, ал. 1 ГПК сумата 12 521.76 лв. - разноси за производството за държавни такси, адвокатско възнаграждение и възнаграждение на вещо лице.**

ОСЪЖДА „И.С.” ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление - с. Лозен, ул. “***** да заплати на „П. Г.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. София, район ***** на основание чл.78, ал. 3 ГПК сумата 1580.37 лв. - разноси за производството за адвокатско възнаграждение и възнаграждение на вещо лице.**

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – гр. София в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____